

60-69	34.811	5	55
70-74	4.573	1	7
75-79	2.322	0	3
80-	1.363	0	3
I alt	708.100	100	1.153

Loven vil skævvride dispositionsmønsteret, den er opsparingsfjendsk, den er samfundsfjendsk, den er betalingsbalancefjendsk, den er fjendsk på alle mulige områder, og derfor bør den ophæves.

Helt tilbage til behandlingen i oktober 1986 af det oprindelige lovforslag gjorde Fremskridtspartiet og andre uden for de nævnte daværende fem flertalspartier (KF, V, RV, CD og KRF) opmærksom på de mange uheldige følger, som afgiften ville få, men det daværende flertal var meget skræmsikket på manuduktionen, det fik fra det Finansministerium, der skræmsikket optrådte, som havde det forpagtet alverdens klogskab og indsigt.

Den kendsgerning, at skattemyndighederne ikke kan aflæse arten af skatteydernes renteudgifter, når disse f.eks. oplyses fra pengeinstitutterne, gør, at det er op til skatteyderen selv at finde ud af, hvilke renter der er afgiftspligtige, og hvilke der ikke er det. Det sker ved udfyldelsen af det herostratisk berygtede prøv lykken-felt i selvangivelsens punkt 34.

Det makværk i administrativ henseende, loven er, vil give de lokale skattemedarbejdere grå hår i hovedet, når uforstående skatteydere med rette klager over at være boomerang-nakkeskudt af helt uventede og uforståelige kartoffelafgiftsskattebilletter. Derpå indledes ofte en årelang strid med fremskaffelse og vurdering af oplysninger om de subtiliteter, som hver af de 20 foranopregnede regelsæt hviler på.

Den eneste måde, hvorpå det kan kontrolleres, om skatteyderen har selvangivet forkert ved afgørelse af, om renteudgiften er afgiftspligtig eller ej, er ofte at gennemgå lånedokumenter og andre retsgrundlag for vedkommendes gældsforpligtelser og de ændringer, der gennem tiden er sket heri. Så vil man – måske engang i 1993 (hvis afgiften skulle leve så længe) – opdage, at man har skatteangivet på en løgn ved bedømmelsen af renteudgiften i 1987 og efterfølgende år.

Bl. a. når man betænker, at omkring 90 pct. af renteudgifterne er afgiftsfri, vil det sige sig selv, at man kun i begrænset omfang vil foretage en sådan gennemgang. Og som sædvanlig vil det gå ud over de sagtmodige i ånden og fattige i økonomien.

Den skatteyder, som økonomisk magter at rekvirere revisorbistand, er ikke meget bedre stillet. Såvel registrerede som statsautoriserede revisorer har brugt megen spaltepads i aviser og tidsskrifter til at påpege

det umulige i at opfylde loven. Blot det at forstå skatteministerens 40-punkts-cirkulære nr. 110 af 10. juli 1987 og få dettes myriader af sværttilgængelige detailreguleringer sat i relation til det faktiske, jordnære forløb, klienten har været ude for, vil overstige de flestes kræfter og koste det hvide ud af øjnene i salær til advokater og revisorer.

Det bliver således skatteydernes eller deres revisors dygtighed kombineret med de lokale skattemyndigheders tid og evner, som afgør hasardspillet om, hvem der bliver renteafgiftens gidsler.

Skatteydere med ens forhold vil meget vel kunne opleve store forskelle i deres slutligning – en kendsgerning, som nedbryder den sidste tro på retssamfundet, der måtte være tilbage hos nogle borgere. Til B.T. (3. august 1988) siger skatteinspektør Palle Mathiasen rammende, at renteafgiften for alvor har forvandlet skattevæsensfolkene til »bureaukatiets papirflyttere«.

Den, som i tide er opmærksom på loven, vil meget let gennem skattetækningsdispositioner (for eksempel arveforsbud, formueomlægninger, overflytning af gæld til selskaber, rentedensættelse mod lønreduktion osv.) kunne slippe uden om afgiften. Men som sædvanlig står skattetænkervejen kun åben for den, som dels har økonomisk styrke og dels bruger sin tid på at spekulere i skattebaner.

Rimeligheden og retssikkerheden er de sikre tabere.

B.T. konkluderer med rette, at 20 pct.-skatten på såkaldte forbrugsrenteudgifter »friholder de kloge, de smarte og de rige og rammer de forsigtige, de mindre smarte og de mindre rige. Den er umulig at administrere«.

Kun én person har sagt, at han kan overskue renteafgiftsproblemerne. Det er den konservative skattepolitiske ordfører (Folketingstidende 1987-88, 2. samling, forhandlingerne spalte 1153), men det er næppe nogen tilfældighed, at han har undladt at oplyse omverdenen om, hvad han overskuer.

Politisk naivitet er ikke et nyt fænomen. Men at bygge en ny lov op på en tiltro til, at de danske skatteydere formår at overskue skattereglerne i nødvendigt omfang, er ikke blot naivitet, det er dumhed.

Det er simpelt hen lodret løgn at påstå, at loven begrænser lånefinansieret forbrug eller har et opsparingsfremmende sigte. I helt overvældende grad rammer loven netop dem, der på grund af deres gældsbyrde er totalt uden opsparingsevne, og som ikke kan præstere fornøden sikkerhed til at lånefinansiere noget som helst forbrug ud over eksistensminimum.

For måske 20.000 eller 30.000 familier, der sidder meget svagt i det, vil renteafgiftsbetaling for 1987 være det sidste og afgørende dødsstød, der bevirker, at